

svojo oceno nikakor ne kališ veselja do petja. Ti poješ po svoje, jaz po svoje.«

To rekši, se umakne više in se skrije za gosto listje, kjer nadaljuje svojo pesem.

Istočasno se prikaže gospodinja na pragu in ko nekaj časa posluša, stopi ven in reče skozi odprto okno možu:

Čriček že poje — kako vesela in prijetna pesem je to! Mala živalca nam naznanja, da grozdje kmalu dozori.«

Čričkova pohvala razjezi ščurka tako, da se oglasi tudi on, češ, kaj porečeš, gospodinja, ko slišiš moj glas! Da bi prekričal svojega malega tovariša, kriči na vso moč. Toda žena pograbi brezovo metlo, ki je slonela ob zidu poleg praga, in z besedami: »Da pa mora ta nesnaga biti že res povsod!« ubije zavistnega ščurka.

Pri oknu.

Ciu, ciu! . .
 Dobro jutro, ptička!
 Kaj bi rada?
 Čiv, čiv, čiv —
 kliče božica,
 onemogla že od glada.

K meni, k meni,
 ptička mala,
 dam ti zrnec. . .
 In ne veš,
 kak je prijetno
 gledati pri oknu,
 ko tam zunaj,
 snežec pada.

Ej, pa topla pečka
 draži bele rože.
 Glej ledene cvetke,
 kak na oknih plakajo!

Čiv, čiv. . . Pridi!
 Zrnca te čakajo.

Ivan Albreht.

